

Sygn. akt I ACa 517/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Lewandowski
Sędziowie:	SA Arina Perkowska SO del. Małgorzata Zwierzyńska (spr.)
Protokolant:	stażysta Arleta Żuk

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2013 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w S.

przeciwko N. (...) P., E. (...) spółce jawnej w P., A. P. i R. P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 26 marca 2013 r. sygn. akt I C 1706/12

oddala apelację.

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt I ACa 517/13

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. pozwem skierowanym przeciwko N. (...) P., E. (...) spółce jawnej z siedzibą w P., A. P., R. P., E. S., Z. S. domagała się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 361.014,82 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 września 2011 roku do dnia zapłaty. Swoje roszczenie powódka wywodziła z weksla wystawionego przez pozwaną N. (...) P. E. (...) spółka jawna, a poręczonego przez pozostałych pozwanych tytułem zabezpieczenia roszczeń powódki w związku z zawartą umową o gwarancję ubezpieczeniową.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z 02 listopada 2011 roku Sąd Okręgowy w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W dniu 19 grudnia 2011 roku pozwani N. (...). P., E. (...) spółka jawna z siedzibą w P., A. P. i R. P. wnieśli zarzuty od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie.

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 26 marca 2013 r. uchylił nakaz zapłaty w całości i oddalił powództwo (punkt I) oraz nakazał pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa kwotę 13.538 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Rozpoznając powyższą sprawę Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje: W dniu 16 listopada 2007 roku powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. zawarła z Dyrektorem Izby Celnej w W. umowę gwarancji ubezpieczeniowej nr (...). Zgodnie z § 2 umowy powódka zobowiązała się bezwarunkowo i nieodwołalnie, na każde wezwanie beneficjenta, zapłacić wszelkie koszty wynikające z powstałych w okresie od dnia 1 stycznia 2008 roku do dnia 31 grudnia 2008 roku długów celnych, podatków, innych opłat w sprawach celnych i odsetek, do uiszczenia których zobowiązany byłby dłużnik – pozwany N. (...). P., E. (...) spółka jawna z siedzibą w P. – do łącznej kwoty 500.000,00 zł, jeżeli zapłacenie tych należności stanie się wymagalne.

W celu zabezpieczenia roszczeń powódki pozwana N. (...). P. E. (...) spółka jawna wystawiła weksel własny in blanco, który został poręczony przez A. P., R. P., E. S. oraz Z. S.. Wraz z wekslem sporządzona została deklaracja wekslowa, zgodnie z którą posiadacz weksla miał prawo uzupełnić weksel w każdym czasie na sumę roszczeń wynikających z umowy gwarancji ubezpieczeniowej nr (...) łącznie z odsetkami i wszelkimi kosztami.

W okresie obowiązywania wspomnianej umowy powódka uiściła na rzecz Dyrektora Izby Celnej następujące kwoty:

- w dniu 6 października 2008 roku kwotę 4.577,62 zł,
- w dniu 6 października 2008 roku kwotę 16.497,56 zł,
- w dniu 15 października 2008 roku kwotę 28.880,00 zł,
- w dniu 24 października 2008 roku kwotę 50.323,00 zł,
- w dniu 24 października 2008 roku kwotę 36.406,00 zł,
- w dniu 13 listopada 2008 roku kwotę 72.279,00 zł,
- w dniu 13 listopada 2008 roku kwotę 92.845,00 zł,
- w dniu 16 grudnia 2008 roku kwotę 4.173,00 zł,
- w dniu 16 grudnia 2008 roku kwotę 17.972,00 zł,
- w dniu 16 grudnia 2008 roku kwotę 77.709,00 zł,
- w dniu 31 grudnia 2008 roku kwotę 25.367,00 zł,
- w dniu 31 grudnia 2008 roku kwotę 12.631,00 zł,
- w dniu 31 grudnia 2008 roku kwotę 24.566,82 zł.

Ponadto w dniu 16 grudnia 2008 roku powódka uiściła na rzecz Dyrektora Izby Celnej kwotę 35.773,00 zł tytułem spłaty gwarancji nr (...).

Od dnia 6 listopada 2008 roku do dnia 23 grudnia 2008 roku pozwany N. (...). P. E. (...) spółka jawna dokonał na rzecz powódki następujących wpłat z tytułu umowy gwarancji ubezpieczeniowej nr (...):

- w dniu 06 listopada 2008 r. –16.497,56 zł;

- w dniu 16 grudnia 2008 roku –28.880,00 zł;
- w dniu 23 grudnia 2008 roku – 4.577,62 zł

W dniu 23 stycznia 2009 roku powódka zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. oraz (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. umowę o przystąpieniu do długu pozwanego N. (...). P. E. (...) spółki jawnej wynoszącego 1.435.094,82 zł z tytułu wypłat wynikających z umów o gwarancje ubezpieczeniowe nr (...), (...), (...) oraz nr (...) wraz z odsetkami i innymi kosztami. Przystępujący do długu zobowiązali się spłacić go na rzecz powódki solidarnie wraz pozwanym N. (...). P. E. (...) spółka jawna w 12 ratach.

W dniu 6 kwietnia 2009 roku oraz 1 września 2009 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością dokonała na rzecz powódki wpłaty 50.000 zł oraz kwoty 800.000 zł tytułem spłaty zobowiązania wynikającego z umowy o przystąpieniu do długu z dnia 23 stycznia 2009 roku. w kwocie

W dniu 30 października 2009 roku pozwany N. (...). P. E. (...) spółki jawnej dokonał na rzecz powódki wpłaty w kwocie 39.000 zł tytułem spłaty rozliczenia gwarancji.

W dniu 28 maja 2010 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością dokonała na rzecz powódki wpłaty w kwocie 15.000 zł tytułem spłaty z tytułu umowy gwarancji ubezpieczeniowej nr (...).

Ponadto pozwany N. (...). P. E. (...) spółka jawna oraz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością dokonali na rzecz powódki następujących wpłat:

- w dniu 23 grudnia 2008 roku kwoty 15.030,00 zł tytułem spłaty umowy gwarancji nr (...) z dnia 23 stycznia 2008 roku,
- w dniu 26 stycznia 2009 roku kwoty 125.000,00 zł - częściowo tytułem spłaty umowy gwarancji nr (...) z dnia 11 lipca 2007 roku, częściowo tytułem spłaty zobowiązania wynikającego z umowy z dnia 23 stycznia 2009 roku.
- w dniu 27 stycznia 2009 roku kwoty 45.000,00 zł - częściowo tytułem spłaty umowy gwarancji nr (...) z dnia 11 lipca 2007 roku, częściowo tytułem spłaty zobowiązania wynikającego z umowy z dnia 23 stycznia 2009 roku.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty pozwanych od nakazu zapłaty okazały się zasadne.

Nie ulegało wątpliwości, iż w ramach zawartej z Dyrektorem Izby Celnej umowy gwarancji ubezpieczeniowej nr (...) powódka jako gwarant wypłaciła na rzecz beneficjenta gwarancji kwoty wskazane w potwierdzeniach przelewów, łącznie 464.227 zł. Nie uznał Sąd Okręgowy jedynie potwierdzenia przelewu kwoty 35.773 zł z dnia 16 grudnia 2008 roku, bowiem nie wynikało z niego, że powyższa kwota została przekazana na rzecz beneficjenta gwarancji tytułem umowy gwarancji ubezpieczeniowej nr (...). Na potwierdzeniu przelewu wskazano bowiem pierwotnie, iż powyższa kwota zostaje przekazana tytułem umowy gwarancji ubezpieczeniowej nr (...). Powódka w żaden sposób nie wyjaśniła, dlaczego na dokumencie skreślone zostały cyfry „0” oraz „9” i nadpisano w ich miejsce cyfry „1” oraz „0”. Wobec powyższego, Sąd meriti uznał, iż powyższy dokument nie może stanowić dowodu na zapłatę przez powódkę jako gwaranta wskazanej w nim kwoty tytułem umowy gwarancji ubezpieczeniowej nr (...), tym bardziej iż pozwani byli również zobowiązani względem niego z tytułu umowy gwarancji ubezpieczeniowej nr (...).

Bezspornym było, że pozwani uiścili tytułem umowy gwarancji ubezpieczeniowej nr (...) kwotę 49.955,18 zł – przed zawarciem umowy o przystąpieniu do długu z dnia 23 stycznia 2009 roku, a po zawarciu tej umowy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością przekazała przelewem na rzecz powódki kwotę 15.000 zł na poczet należności z umowy gwarancji ubezpieczeniowej nr (...).

Sporna pozostawała natomiast okoliczność zaliczenia pozostałych kwot wpłaconych na rzecz powódki, to jest: 800.000 zł przekazanej w dniu 01 września 2009 roku oraz 39.000 zł przekazanej przez pozwaną N. (...). P., E. (...) spółkę jawną w dniu 30 października 2009 roku.

W piśmie procesowym z dnia 19 grudnia 2012 roku powódka wskazała, w jaki sposób zaliczała wpłaty dokonane przez pozwanych. Wpłata w kwocie 800.000 zł dokonana tytułem „umowy z dnia 23 stycznia 2009 r.” została zaliczona przez powódkę na poczet następujących należności z tytułu umowy gwarancji ubezpieczeniowej nr (...): 50.323,00 zł z dnia 24 października 2008 roku, 36.406,00 zł z dnia 24 października 2008 roku, 72.279,00 zł z dnia 13 listopada 2008 roku, 92.845,00 zł z dnia 13 listopada 2008 roku, 4.173,00 zł z dnia 16 grudnia 2008 roku, 17.972,00 zł z dnia 16 grudnia 2008 roku oraz 77.709,00 zł z dnia 16 grudnia 2008 roku. Zatem z wpłaty pozwanych w kwocie 800.000 powódka zaliczyła kwotę 351.707 zł na poczet należności z tytułu umowy gwarancji ubezpieczeniowej nr (...). Przy obliczaniu tej sumy Sąd I instancji nie wziął pod uwagę kwoty w wysokości 35.773 zł, która nie została wypłacona przez powoda tytułem umowy gwarancji ubezpieczeniowej nr (...).

Z ustaleń poczynionych przez powódkę wynikało, że do zapłaty z gwarancji ubezpieczeniowej nr (...) pozostała kwota w wysokości 47.564,82 zł.

Powódka wskazała, iż zaliczyła wpłaty dokonywanych przez pozwanych zgodnie z treścią art. 451 kc. oraz oświadczeniami pozwanego N. (...). P., E. (...) spółka jawna i przystępujących do długu na podstawie umowy o przystąpieniu do długu z dnia 23 stycznia 2009 r.

Sąd I instancji wskazał, że reguły interpretacyjne przewidziane w art. 451 kc znajdują zastosowanie w sytuacji, gdy brak jest umowy stron co do zaliczenia świadczenia. W niniejszej sprawie strony takiej umowy nie zawarły. Umową taką nie była w ocenie Sądu meriti umowa o przystąpieniu do długu z dnia 23 stycznia 2009 roku. Umowa ta obejmuje zobowiązania pozwanych z tytułu dokonanych przez powoda wypłat nie tylko na podstawie umowy o gwarancję ubezpieczeniową nr (...), ale również na podstawie innych umów o numerach (...). Pomimo ustalenia w umowie z dnia 23 stycznia 2009 roku terminów płatności poszczególnych rat, strony nie określiły w niej zasad zaliczania świadczeń na poczet należności z poszczególnych umów. Co więcej, sama powódka wskazuje, iż zaliczenia świadczeń pozwanych dokonywała zgodnie z regułami wynikającymi z art. 451 kc.

Zgodnie z tymi regułami o zaliczeniu świadczenia w pierwszej kolejności decyduje wola dłużnika. Nieskorzystanie przez dłużnika z uprawnienia przewidzianego w art. 451 § 1 kc. stwarza wierzycielowi możliwość swobodnego decydowania o sposobie zaliczenia, koniecznie jednak w formie pokwitowania. W przypadku, gdy żadna ze stron nie skorzysta z uprawnień przewidzianych w art. 451 § 1 kc oraz art. 451 § 2 kc zastosowanie znajdą reguły określone w art. 451 § 3 kc. W takiej sytuacji spełnione świadczenie zalicza się przede wszystkim na poczet długu wymagalnego, a jeżeli jest kilka długów wymagalnych – na poczet najdawniej wymagalnego. W wypadkach równorzędności długów z punktu widzenia § 3, spełnione świadczenie zalicza się stosunkowo do wysokości każdego z nich.

W niniejszej sprawie wobec kwestionowania przez stronę pozwaną roszczeń powódki i wskazania, iż kwota w wysokości 800.000 zł oraz kwota w wysokości 39.000 zł zostały przekazane tytułem spłaty należności z umowy o gwarancję ubezpieczeniową nr (...), to na powódce ciążył obowiązek wykazania, że zaliczyła dokonane na jej rzecz świadczenia zgodnie z regułami wynikającymi z art. 451 kc.

W ocenie Sądu Okręgowego powódka nie wykazała, iż zaliczała świadczenia dokonane na poczet zobowiązań wynikających z umowy o gwarancję ubezpieczeniową nr (...) przez N. (...). P., E. (...) spółkę jawną oraz podmioty przystępujące do długu zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 451 § 3 kc. Wpłata w kwocie 800.000 zł z dnia 1 września 2009 roku została zaliczona na poczet długów z tytułu umów o gwarancję ubezpieczeniową nr (...), nr (...), nr (...) oraz nr (...). Powódka nie wykazała przy tym żadnymi dowodami daty wymagalności poszczególnych długów pozwanych.

Sąd I instancji nie uznał za dowód tabeli złożonej do akt przez powódkę (k. 171 akt). Stanowiła ona jedynie twierdzenia powódki, dane w niej zawarte nie zostały natomiast poparte żadnymi dowodami wskazującymi na termin wymagalności poszczególnych długów. Wobec powyższego, mając na uwadze twierdzenia pozwanych o spłacie wszystkich należności wynikających z umowy o gwarancję ubezpieczeniową nr (...), Sąd doszedł do przekonania, iż

powódka nie wykazała, że przysługuje jej wobec pozwanych roszczenie o zapłatę kwoty 47.564,82 zł z tytułu umowy o gwarancję ubezpieczeniową nr (...).

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu I instancji stanowiły przepisy art. 496 kpc w związku z art. 471 kc a contrario w związku z art. 451 § 3 k.c. W konsekwencji Sąd uchylił nakaz zapłaty z dnia 2 listopada 2011 roku w sprawie I Nc 491/11 i oddalił powództwo.

O kosztach w punkcie drugim wyroku Sąd orzekł na zgodnie z zawartą w przepisie art. 98 kpc regułą odpowiedzialności za wynik postępowania, w myśl której koszty te ponosi strona przegrywająca sprawę, oraz na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka zaskarżając go w części, to jest w punkcie I w zakresie kwoty 47.564,82 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 14 września 2011 r. do dnia zapłaty i zarzucając mu:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, iż :
 - a) powódka nie wykazała dat wymagalności poszczególnych długów pozwanych, podczas gdy ogólne warunki umów o gwarancje ubezpieczeniowe o nr (...) (...) z dnia 1 kwietnia 2004 roku , to jest §11 ust. 1 jednoznacznie wynika data, od której wymagalne są poszczególne długi pozwanych;
 - b) powódka nie wykazała, aby płatność kwoty 35.773 z dnia 15 grudnia 2008 r. na rzecz beneficjenta gwarancji dokonana została z tytułu umowy gwarancji nr (...), podczas gdy z okoliczności towarzyszących wypłacie tej kwoty wynika, że została ona dokonana w ramach tej umowy gwarancji;
2. naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 65 kc poprzez jego niezastosowanie przy wykładni i oświadczenia woli „polecenie przelewu z dnia 16 grudnia 2008 r. „ i oparcie się jedynie na literalnym brzmieniu tego dokumentu bez uwzględnienia okoliczności, w których zostało złożone i kontekstu sytuacyjnego;
3. naruszenie prawa procesowego, to jest art. 233 §1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na wybiórczym i dowolnym ich interpretowaniu, co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia powództwa.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanych na jej rzecz kwoty 47.564,82 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 14 września 2011 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu Sądowi orzeczenia o kosztach procesu .

Pozwani w odpowiedzi na apelację wniesli o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna. Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji, z wyjątkiem ustalenia dotyczącego polecenia przelewu kwoty 35.773 zł (k.181), które zdaniem Sądu Okręgowego z uwagi na przekreślenia widniejącego w tytule przelewu nie zostało dokonane na poczet gwarancji nr (...). W tym zakresie rację ma skarżąca, iż stanowisko takie jest nieuprawnione i zbyt daleko idące, w szczególności wobec niekwestionowania przez pozwanych żadnego z dowodów wpłaty kwot na poczet wspomnianej gwarancji.

W tym zatem zakresie zasadny okazał się zarzut sprzeczności ustaleń Sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowy, jak i zarzut naruszenia art. 65 kc. Dokument „polecenie przelewu” jest istotnie wyrazem złożonego przez powódkę oświadczenia woli, i z dokumentu tego wynika, iż wolą jej było dokonanie wpłaty kwoty 35.773 zł na poczet umowy gwarancji. Przekreślenie jednej z cyfr nie może mieć decydującego znaczenia w sytuacji, w której data

dokonywania wpłaty koreluje z datami pozostałych wpłat dokonywanych na poczet gwarancji nr (...), jak i wezwaniami do zapłaty ze strony Dyrektora Izby Celnej w W..

Zaznaczyć przy tym trzeba, na co słusznie zwraca uwagę skarżąca w apelacji, że strona pozwana nie wypowiedziała się do poszczególnych kwoty przelewanych przez powódkę tytułem przedmiotowej gwarancji, co w myśl art. 230 kpc uprawniało sąd orzekający do uznania tej okoliczności za przyznaną.

Ponadto suma ta wraz z pozostałymi kwotami przelanymi przez powódkę nie przekraczała limitu odpowiedzialności powódki z tytułu tej gwarancji opiewającej na 500.000 zł.

Powyższe nie wpływa jednak na trafność rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego, a jego pozostałe ustalenia faktyczne zasługują na aprobatę. Zarzut naruszenia art. 233 kpc jest całkowicie nieuzasadniony; skarżąca przy tym taki zarzut stawiając nie zarzuca, iż pozostałe dowody - poza omówionym wyżej poleceniem przelewu kwoty 35.773 zł - zostały ocenione przez Sąd meriti wadliwie, sprzecznie z logiką czy też doświadczeniem życiowym. Zaznaczyć przy tym trzeba, iż tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 r. sygn. II CKN 817/00, Lex nr 56906).

Również zarzut sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poza omówiona wyżej kwestią przelewu kwoty 35.773 zł nie zasługuje na uwzględnienie.

Dotyczy to kwestii wymagalności poszczególnych zobowiązań pozwanych względem powódki, która to kwestia zdaniem skarżącej wynika z ogólnych warunków umów o gwarancje ubezpieczeniowe (k. 166 – 167). Otóż istotnie z warunków tych wynika, że z chwilą wypłaty świadczenia beneficjentowi powódce przysługuje w stosunku do zobowiązanego (w tym wypadku – do pozwanej spółki jawnej) roszczenie o zwrot wypłaconego świadczenia, powiększonego o poniesione przez nią koszty związane z jego wypłatą wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie (§ 11 ust. 1). Jest to jednak tylko ogólna zasada, gdy tymczasem wobec faktu, że zawartych było kilka umów o gwarancje ubezpieczeniowe i następowało zaliczanie wpłat dokonanych przez spółkę (...) oraz pozwaną spółkę jawną na poczet tych wszystkich umów, koniecznym byłoby wykazanie przez powoda dat wymagalności poszczególnych długów z tytułu tych wszystkich umów o gwarancje.

Tymczasem powódka ograniczyła się do złożenia dokumentacji dotyczącej wyłącznie wypłat związanych z gwarancją nr (...), to jest złożyła wezwanie kierowane przez Dyrektora Izby Celnej (wszystkie dotyczące wyłącznie wspomnianej wyżej gwarancji), oraz swoje polecenia przelewu na poczet tej gwarancji.

Nie pozwala to na ustalenie, czy zarachowanie wpłat dokonywanych przez pozwanych i przez spółkę (...) następowało zgodnie z zasadą z art. 451 § 3 kc. Zestawienie przedłożone przez powódkę wraz z pismem procesowym z dnia 19 grudnia 2012 r. (k. 171) słusznie zostało uznane przez Sąd I instancji za niewiarygodne, skoro nie zostało ono opatrzone czymkolwiek podpisem i nie wiadomo, kto je sporządził, w jakiej dacie i w oparciu o jakie dokumenty; żadne dokumenty źródłowe mogące być podstawą do sporządzenia takiego zestawienia nie zostały w nim również wymienione.

W tej sytuacji wbrew twierdzeniom skarżącej, Sąd Okręgowy nie miał możliwości ustalenia daty wymagalności długów z tytułu poszczególnych umów o gwarancję.

Zauważyć przy tym należy, iż zarachowanie dwóch wpłat – to jest 800.000 zł i 39.000 zł dokonanych w dniach 1 września 2009 roku i 30 października 2009 r. przedstawione we wspomnianym wyżej zestawieniu z k. 171 jest częściowo sprzeczne z oświadczeniem pozwanej spółki jawnej zawartym w mailu z dnia 2 listopada 2009 r. (k. 257). W mailu tym np. pozwana wniosła o zaliczenie tych wpłat między innymi na poczet szkód WA 51/80/08, WA 51/81/08 –

a powódka w ogóle tych wpłat w ten sposób nie zaliczyła, natomiast na poczet szkody WA 51/79/08 wbrew dyspozycji pozwanej zaliczyła wpłatę tylko na część należności.

Z kolei oświadczenie zawarte w mailu nie zawiera dyspozycji zarachowania wpłat np. na poczet szkód WA 51/62/08 i WA 51/65/08, a w zestawieniu na k. 171 wpłaty te mimo to zostały zarachowane na poczet wyżej wskazanych szkód. Warto przy tym wspomnieć, że mail datowany jest na 2 listopada 2009 r., a więc bezpośrednio po przelaniu kwot 800.000 zł i 39.000 zł.

Jak wynika z art. 451 §1 kc, w pierwszej kolejności to dłużnikowi przysługuje prawo wskazania, jaki dług chce zaspokoić, a dopiero w braku takiego oświadczenia zastosowanie znajdują reguły z art. 451 §3 kc, zezwalające na zarachowanie wpłaty na poczet długu najdawniej wymagalnego. Powtórzyć jednak należy, iż w niniejszej sprawie nie sposób ustalić, jaki dług był najdawniej wymagalny z uwagi na niezaferowanie przez powódkę wiarygodnych dowodów dotyczących tej okoliczności.

W tej sytuacji, nie znajdując podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 kpc oddalił apelację jako bezzasadną.